

telse af en Undersøgelseskommision. Det sidste saa meget mere, som ogsaa dette Lovforslag ved Behandlingen i Folketinget er blevet betydelig bedre, end det var, da den højttærede Minister fremsatte det.

Schovelin: Jeg maa straks sige, at jeg desværre ikke kan falde ind i den Tonart, hvori den sidste ærede Taler talte, navnlig paa det Sted i hans Tale, hvor han hævdede sig til en Slags Skaaltale for den dydige danske Arbejderstand. Der manglede blot Kransekagen og et Glas Portvin, saa kunde vi have raabt de tre lange Hurraer. Jeg synes ikke, Tiden og Emnet just indbyder til den Slags højstemt Tale. Jeg synes, det er en overordentlig sørgelig Anledning, i hvilken vi her er kommet sammen i denne sene Aftentime. Det er jo sikkert nok, at det er Statens Opgave at se til, at Staten, og da navnlig Samfundet qua Erhvervssamfund, ikke lider Skade. For mig staar det derfor som en naturlig Ting, ja som noget ganske nødvendigt, at Regeringen ved denne Løjlighed griber ind, og jeg synes ogsaa, at den i de Lovforslag, den har forelagt, gaar en heldig og let fremkommelig Vej. Midlet er altsaa Genskabelsen af en Egenkapital paa 100 Millioner. Lad saa hele den hittidige Aktiekapital være tabt, nu kommer den paa ny til Stede, og forsløg den før, maa den ogsaa kunne gøre det fremdeles. Men for at Banken skal kunne trives paany, hører der ogsaa andre Betingelser til, deriblandt den, at den ikke stadig skandaliseres, og at der bliver Ro om Banken. Hertil siger de efter min Mening heldige Ændringer, som er indføjet i det andet Lovforslag. En anden vigtig Betingelse er jo, at der kommer nye Mænd til. Og her ved vi jo allerede det rent positive, at Excellencen H. N. Andersen har lovet at tiltræde som Formand i Bankraadet. Naar den sidste ærede Taler glædede sig saa saare over, at det, der her skete, var en Slags Socialisering, maa jeg desværre betage ham noget af denne glade Tro. Hvor H. N. Andersen faar en ledende Stilling, tror jeg at turde sige, at det private Initiativ og ikke mindst *hans* Initiativ, som er et privat Initiativ, vil være det herskende, og at Statens Embedsmænd vil have mindre Betydning. Hvor H. N. Andersen er og gør sig gældende, kan man sætte -ølse for og -ølse bag, Pølsen beholder dog sin Smag, som er i høj Grad privatøkonomisk — Herren være lovet — og ikke har meget at gøre med Sociali-

sering. Men hertil kommer endnu en vigtig *negativ* Betingelse, den nemlig, der i disse Dage er blevet formuleret saaledes: Bort med alle de Mænd, der har underskrevet det falske Regnskab fra 1921. Det var i Foraaret 1922, da dette Regnskab skulde aflægges, at Besøgens Tid var inde for Landmandsbankens daværende Styre. Da havde Tidspunktet været der til at give fuld Besked, og ingen vilde have undret sig over, om denne Bank i den store Nedgangsperiode, man var kommet ind i, ikke alene intet Udbytte og Tantieme havde givet, men for en Gangs Skyld havde maattet gribe til de Reserver, der netop var opsamlet for slige ekstraordinære Tilfældes Skyld. Her er det altsaa, at Forsyndelsen er begaaet. Begivenhederne har jo saa slaaende faa Maaned efter, altsaa i Begyndelsen af Juli, ladet Landmandsbankens hittidige Bestyrelse selv gaa til Bekendelse om, at Regnskabet var falsk, idet Tabet, som den allerede i Foraaret maatte vide, var betydelig større. Derfor er det en saa naturlig Ting, at Kravet har lydt: Bort med Underskriverne af dette falske Regnskab. For vort Vedkommende har det, tør jeg sige, intet Hensyn været, om der blandt dem fandtes en Admiral og en Overformynder, det sidste er navnlig ikke særlig glædeligt. Men jeg tør sige, at for det konservative Folkepartis Vedkommende er vi ikke saa forfærdelig imponerede af alle disse store Titler og mange Ordener, som det ærede socialdemokratiske Medlem syntes at være det. Man mærkede ligefrem Bøven i Stemen, naar han kom op paa Storkorsene og Excellencetitlerne og derimod en vis Ringeagt, naar han kom ned til en Mand, der bare hedder Grosserer Allan Hansen. Nej, vi ofrer de skyldige uden Hensyn til Excellencetitler eller Storkors eller lign.

Nu ser jeg, at Folketingets Udvalg endog er gaaet videre. Det er i Betænkningen hævdet, at det er en Forudsætning fra Udvalgets Side, at ingen af den gamle Direktions eller det tidligere Bankraads Medlemmer kan gaa over i ledende Stillinger i den omorganiserede Bank. Jeg maa sige, det er jo paa ønskeligste Vis radikalt. De bliver alle hældt ud, *alle*. Herefter maa man forståa det saaledes, at ogsaa Ernst Meyer maa hældes ud. Jeg maa tilstaa, at det noget minder mig om den bekendte Vise fra Erik Bøghs „Redaktionssekretæren“, hvor Bonden fordrer, at alle hans Modstandere skal i Avisen, og saa ender det saadan om Degnen: Han gør slet ingen Fortræd, men han ska'sgu'aa i